

Τίτλος: «Η Προτελευταία Αλήθεια: Ο μύθος του Χριστού στον Κυριάκο Χαραλαμπίδη»

Συγγραφέας: ΔΗΜΗΤΡΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Λέξεις κλειδιά: Κυριάκος Χαραλαμπίδης, Νεοελληνική Λογοτεχνία, Νεοελληνική Ποίηση, Νεοελληνική Λογοτεχνία της Κύπρου, Διεθνές Συνέδριο «Κυριάκου Χαραλαμπίδη Επίσκεψις», Πρόγραμμα «Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό», μύθος, μυθολογία, μυθηματική μέθοδος, γαλλική μυθοκριτική σχολή, Χριστός, θεολογία, Βίβλος, διακειμενικότητα, οντολογία, *Πρώτη πηγή* (1961), *Η άγνοια του νερού* (1967), *Το αγγείο με τα σχήματα* (1973), *Αχαιών Ακτή* (1977), *Αμμόχωστος Βασιλεύουσα* (1982), *Θόλος* (1989), *Μεθιστορία* (1995), *Δοκίμιν* (2000), *Αιγιαλούσης επίσκεψις* (2003), *Κυδώνιον μήλον* (2006) *Ολισθηρός Ιστός* (2009), *Ίμερος* (2012), *Στη Γλώσσα της Υφαντικής* (2013), *Ηλίου και σελήνης άλω* (2015)

Ημερομηνία δημοσίευσης: 2019

Εκδότης: Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κύπρου

Περίληψη: Η παρούσα ανακοίνωση επιθυμεί να προεκτείνει τον υπάρχοντα κριτικό προβληματισμό γύρω από τη μεθιστορική υποδομή του Κυριάκου Χαραλαμπίδη ως κατεξοχήν θεολογική, εστιάζοντας, κατά κύριο λόγο, στο βιβλικό διακείμενο, το οποίο τροφοδοτεί πολλαπλώς με διάφορα επεισόδια, πρόσωπα, θέματα και μοτίβα όχι μόνο το σύνολο, αλλά και το μεγαλύτερο μέρος της χαραλαμπιδικής δημιουργίας. Η εισήγηση αυτή επικεντρώνει το ενδιαφέρον της με επιλεκτικές αναφορές στο πρόσωπο του Χριστού, στο οποίο αφιερώνονται, σημειωτέο, περισσότερα ποιήματα από οποιαδήποτε άλλη μορφή της χαραλαμπιδικής δημιουργίας εν τω συνόλω της. Η εισήγησή μου αντλεί μεθοδολογικά από τον στοχασμό της σύγχρονης γαλλικής μυθοκριτικής σχολής, η οποία ενέταξε τα βιβλικά πρόσωπα στο επίκεντρο της μελέτης του λογοτεχνικού μύθου. Στην ανακοίνωση εξετάζεται ο τρόπος με τον οποίο το πρόσωπο του Χριστού μετασχηματίζεται αισθητικά από τον ποιητή, συχνά με άκρως ανατρεπτική ή και προκλητική διάθεση, χωρίς να χάνει, εντούτοις, επ' ουδενί τη θεολογική/ιερή του υπόσταση. Η συμβολική αναδίφηση του προσώπου ως φορέα ενός περιεχομένου στοιχειώδους για την οντολογική —ως προς τα έσχατα— υποδομή του ατόμου αναδεικνύει έναν Χριστό καλειδοσκοπικό και οικουμενικό, ο οποίος συμπυκνώνει, όπως επιθυμώ να καταδείξω, το βαθύτερο αρχετυπικό/μυθηματικό σχήμα του ποιητικού λόγου και της μεθιστορικής προσέγγισης του Χαραλαμπίδη εν γένει.